

KARIN
SLAUGHTER
NACHTSCHADE

Vertaling Ineke Lenting

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2001 by Karin Slaughter
Oorspronkelijke titel: *Blindsight*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2002 Ineke Lenting
Omslagontwerp: Marry van Baar
Omslagbeeld: © Lauren Bates / Getty Images
Foto auteur: © Alison Rosa
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0424 2
ISBN 978 94 027 5887 0 (e-book)
NUR 305
Eerste druk januari 2020

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

EEN

Sara Linton leunde achterover in haar stoel en zei zachtjes 'Ja, mama,' in de hoorn van de telefoon. Even vroeg ze zich af of er ooit een moment zou komen waarop ze te oud zou zijn om nog over haar moeders knie te worden gelegd.

'Ja, mama,' herhaalde Sara, terwijl ze met haar pen op het bureau tikte. Ze merkte dat haar wangen gloeiden, en ze werd door gêne overmand.

Er werd zachtjes op de deur van haar spreekkamer geklopt, en vervolgens klonk er een aarzelend 'Dokter Linton?'

Sara liet niet merken hoe opgelucht ze was. 'Ik moet ophangen,' zei ze tegen haar moeder, die nog een laatste berisping op haar afvuurde voor ze de verbinding verbrak.

Nelly Morgan duwde de deur open en keek Sara doordringend aan. Nelly was bureauchef van de Kinderkliniek van Heartsdale en min of meer Sara's secretaresse. Zolang Sara zich kon herinneren had Nelly de scepter over de kliniek gezwaaid, ook toen Sara hier zelf nog als patiëntje kwam.

Nelly zei: 'De vlammen slaan van je wangen.'

'Mijn moeder heeft net tegen me staan schreeuwen.'

Nelly trok een wenkbrauw op. 'Daar zal ze dan wel een goede reden voor gehad hebben.'

'Tja,' zei Sara, in de hoop er een punt achter te kunnen zetten.

'Jimmy Powells laboratoriumuitslag is binnen,' zei Nelly, terwijl ze Sara nog steeds aandachtig opnam. 'En de post,' voegde ze eraan toe, en ze dumpte een stapel brieven boven op de mand met ingekomen stukken. Het plastic bezweek bijna onder het extra gewicht.

Met een zucht nam Sara de fax door. Op een doorsneedag onderzocht ze oorpijn en zere kelen. Vandaag zou ze de ouders van een twaalfjarige jongen moeten vertellen dat hij acute myeloblastische leukemie had.

‘Niet goed,’ raadde Nelly. Ze had lang genoeg in de kliniek gewerkt om te weten hoe ze een laboratoriumverslag moest lezen.

‘Nee,’ beaamde Sara terwijl ze in haar ogen wreef. ‘Helemaal niet goed.’ Ze leunde achterover en vroeg: ‘De Powells zijn toch naar Disney World?’

‘Voor zijn verjaardag,’ zei Nelly. ‘Ze zouden vanavond terugkomen.’

Sara voelde verdriet opkomen. Ze zou er nooit aan wennen dat ze dergelijke berichten moest overbrengen.

‘Ik kan ze morgenochtend wel als eersten inplannen,’ bood Nelly aan.

‘Bedankt,’ antwoordde Sara, en ze stopte het rapport in Jimmy Powells status. Ondertussen wierp ze een blik op de klok aan de muur en hapte hoorbaar naar adem. ‘Klopt dat?’ vroeg ze, terwijl ze de tijd vergeleek met die op haar horloge. ‘Ik had een kwartier geleden een lunchafspraak met Tessa.’

Nelly keek op haar eigen horloge. ‘Zo laat nog? Het is al bijna tijd voor het avondeten.’

‘Het was het enige moment waarop ik kon,’ zei Sara terwijl ze statussen bij elkaar schoof. Ze stootte tegen de bak met ingekomen post. De papieren vielen in één grote hoop op de grond, waarbij het plastic barstte.

‘Klotezooi!’ siste Sara.

Nelly wilde helpen, maar Sara hield haar tegen. Ze vond het niet prettig als anderen haar troep opruimden, en bovendien betwijfelde ze of Nelly er, als ze eenmaal op haar knieën zat, in zou slagen zonder behoorlijk wat hulp weer overeind te komen.

‘Het is alweer in orde,’ zei Sara tegen haar, en ze graaide de hele stapel bij elkaar en dumpte het zaakje op haar bureau. ‘Was er verder nog iets?’

Nelly glimlachte vluchtig. ‘Commissaris Tolliver wacht op lijn drie.’

Sara ging op haar hurken zitten en een gevoel van ontzetting overspoelde haar. Ze bekleedde in het stadje een dubbelfunctie als kinder-

arts en lijkschouwer. Jeffrey Tolliver, haar ex-man, was commissaris van politie. Er waren maar twee redenen waarom hij Sara midden op de dag zou willen spreken, en ze waren geen van beide erg aange-naam.

Sara kwam overeind, nam de hoorn van de haak en schonk hem het voordeel van de twijfel. 'Hopelijk is er iemand dood.'

Jeffreys stem klonk vervormd, en ze vermoedde dat hij met zijn mobiele telefoon belde. 'Sorry dat ik je moet teleurstellen,' zei hij, en toen: 'Ik sta al tien minuten in de wacht. En als dit nou eens een spoedgeval was?'

Sara stouwde haar aktetas vol papieren. In de kliniek gold de ongeschreven regel dat Jeffrey eerst het vuur na aan de schenen werd gelegd voor hij met Sara werd doorverbonden. Ze vond het trouwens toch nog verbazend dat Nelly eraan had gedacht haar te vertellen dat hij aan de telefoon was.

'Sara?'

Ze wierp een vluchtige blik op de deur en mompelde: 'Was ik toch maar weggegaan.'

'Wat?' vroeg hij, met een door de mobiele telefoon echoende stem.

'Ik zei dat je altijd iemand stuurt als het een spoedgeval is,' loog ze. 'Waar zit je?'

'Op de hogeschool,' antwoordde hij. 'Ik wacht op de hulphonden.'

Zo noemden ze de beveiligingsbeambten van Grant Tech, de staatshogeschool in het centrum van de stad.

Ze vroeg: 'Wat is er aan de hand?'

'Ik wilde alleen maar even weten hoe het met je ging.'

'Prima,' zei ze, en terwijl ze de papieren weer uit haar aktetas haalde, vroeg ze zich af waarom ze er eigenlijk had ingestopt. Ze bladerde door een aantal statussen en duwde ze toen in het zijvak.

Ze zei: 'Ik ben al laat voor een lunchafspraak met Tess. Waarom belde je eigenlijk?'

Hij leek te schrikken van haar afgemeten toon. 'Ik vond je er gisteren nogal afwezig uitzien,' zei hij. 'In de kerk.'

'Ik was niet afwezig,' mompelde ze terwijl ze de post doornam. Ze

stopte toen ze op een ansichtkaart stuitte, en haar hele lichaam verstijfde. Op de voorkant van de kaart stond een foto van Emory University in Atlanta, Sara's alma mater. Op de achterkant, naast haar adres in de kinderkliniek, stonden in keurig getypte letters de volgende woorden: 'Waarom hebt Gij Mij verlaten?'

'Sara?'

Het zweet brak haar uit. 'Ik moet gaan.'

'Sara, ik -'

Ze hing op voor Jeffrey zijn zin kon afmaken en duwde nog drie statussen en de ansichtkaart in haar tas. Onopgemerkt glipte ze door de zij-ingang naar buiten.

Toen ze de straat opliep, viel het zonlicht in dichte bundels om Sara heen. Er hing een kilte in de lucht die er die ochtend nog niet was geweest, en te oordelen naar de donkere wolken zou het later op de avond weleens kunnen regenen.

Een rode Thunderbird reed voorbij, en een klein armpje stak uit het raam.

'Hoi, dokter Linton,' klonk een kinderstem.

Sara zwaaide en riep op haar beurt 'Hoi!' toen ze de straat overstak. Ze nam de aktetas in haar andere hand en sneed een stuk af over het gazon voor de hogeschool. Ze sloeg rechtsaf, liep het trottoir op, zette koers naar Main Street en kwam nog geen vijf minuten later bij het restaurant aan.

In een nis helemaal achter in het lege restaurant zat Tessa een hamburger te eten. Ze keek niet erg gelukkig.

'Sorry dat ik zo laat ben,' verontschuldigde Sara zich terwijl ze op haar zus afliep. Ze glimlachte aarzelend, maar Tessa glimlachte niet terug.

'Je had twee uur gezegd. Nu is het bijna halfdrie.'

'Ik moest nog een heleboel administratie doen,' legde Sara uit terwijl ze haar aktetas in de nis neerzette. Tessa was loodgieter, evenals hun vader. Hoewel verstopte afvoerbuizen geen pretje zijn, hadden Linton en Dochters maar zelden het soort spoedgevallen waar Sara dagelijks mee te maken kreeg. Haar familie had geen idee wat een

drukke dag voor Sara inhield, en ergerde zich voortdurend aan het feit dat Sara altijd te laat kwam.

‘Ik heb om twee uur het mortuarium nog gebeld,’ deed Tessa haar mee terwijl ze een frietje at. ‘Je was er niet.’

Kreunend ging Sara zitten. Ze streek met haar vingers door haar haren. ‘Ik ben even bij de kliniek langsgedaan en mama belde en de tijd vloog voorbij.’ Ze zweeg en zei toen wat ze in dergelijke gevallen altijd zei: ‘Het spijt me. Ik had moeten bellen.’ Toen Tessa niet reageerde, vervolgde Sara: ‘Je kunt de rest van de lunch kwaad op me blijven, en je kunt het me ook vergeven en dan koop ik een stuk chocoladeroomtaart voor je.’

‘Frambozen,’ zei Tessa.

‘Akkoord,’ antwoordde Sara, en ze voelde zich buitengewoon opgelucht. Het was al erg genoeg dat haar moeder kwaad op haar was.

‘Nu we het toch over telefoontjes hebben,’ begon Tessa, en Sara wist nog voor ze de vraag had gesteld waar ze op aanstuurde. ‘Nog iets van Jeffrey gehoord?’

Sara kwam half overeind en stak haar hand in haar broekzak. Ze trok er twee vijf-dollarbiljetten uit. ‘Hij belde net voor ik wilde weggaan.’

Tessa stootte een blaffende lach uit die het hele restaurant vulde. ‘Wat zei hij?’

‘Ik heb de verbinding verbroken voor hij iets kon zeggen,’ antwoordde Sara terwijl ze haar zus het geld overhandigde.

Tessa stopte de vijfjes in de achterzak van haar spijkerbroek. ‘Dus mama heeft gebeld? Ze was behoorlijk pissig op je.’

‘Ik ben ook behoorlijk pissig op mezelf,’ zei Sara. Hoewel ze al twee jaar was gescheiden, kon ze haar ex-man nog steeds niet uit haar hoofd zetten. Sara wist nooit of ze vanwege deze hele geschiedenis nou een hekel moest hebben aan Jeffrey Tolliver of aan zichzelf. Ging er maar eens een dag voorbij waarop ze niet aan hem dacht, waarop hij geen deel uitmaakte van haar leven. Gisteren was dat niet gelukt, en vandaag ook niet.

Eerste paasdag was belangrijk voor haar moeder. Hoewel Sara niet

echt godsdienstig was, was het een kleine moeite om die ene zondag per jaar een panty aan te trekken en haar moeder een gelukkige dag te bezorgen. Sara had er niet op gerekend dat Jeffrey ook in de kerk zou zitten. Vlak na het eerste gezang had ze vanuit haar ooghoek een glimp van hem opgevangen. Hij zat drie rijen achter haar, iets naar rechts, en ze schenen elkaar op hetzelfde moment op te merken. Sara had zichzelf moeten dwingen haar blik als eerste af te wenden.

Toen ze daar in de kerk zat en haar ogen op de dominee gericht hield zonder dat er iets van wat hij zei tot haar doordrong, voelde Sara voortdurend Jeffreys blik in haar nek. De intensiteit waarmee hij naar haar stuurde was zo fel dat ze een warme gloed voelde. Hoewel ze in de kerk zat met aan de ene kant haar moeder en aan de andere kant Tessa en haar vader, voelde Sara hoe haar lichaam reageerde op Jeffreys blik. Er was iets in deze tijd van het jaar waardoor ze een volkomen ander mens werd.

Ze zat op haar stoel heen en weer te schuiven terwijl Jeffrey haar in gedachten aanraakte en ze zijn handen op haar huid voelde, toen Cathy Linton met haar elleboog in Sara's ribben porde. Haar moeder gaf met haar blik te kennen dat ze maar al te goed wist waar Sara zich op dat moment mee bezighield, en dat het haar bepaald niet aanstond. Woedend sloeg Cathy haar armen over elkaar, en uit haar houding viel op te maken dat ze zich had neergelegd bij het feit dat Sara naar de hel zou gaan omdat ze op eerste paasdag in de Primitive Baptist-kerk aan seks zat te denken.

Het gebed volgde, en daarna een gezang. Nadat er een volgens haar gepaste hoeveelheid tijd was verstreken, wierp Sara een blik over haar schouder om nog eens naar Jeffrey te kijken, die op dat moment echter met zijn kin op zijn borst zat te slapen. Dat was het probleem met Jeffrey Tolliver, de gedachte aan hem was stukken beter dan de werkelijkheid.

Tessa tikte met haar vingers op de tafel om Sara's aandacht te trekken. 'Sara?'

Sara legde haar hand op haar borst, en was zich ervan bewust dat haar hart net zo tekeerging als de vorige ochtend in de kerk. 'Wat?'

Tessa keek haar veelbetekenend aan, maar tot Sara's opluchting liet ze het onderwerp verder rusten. 'Wat zei Jeb?'

'Wat bedoel je?'

'Ik zag dat je na de dienst met hem stond te praten,' zei Tessa. 'Wat zei hij?'

Sara overwoog of ze zou liegen. Ten slotte antwoordde ze: 'Hij vroeg of ik vandaag met hem ging lunchen, maar ik zei dat ik al een afspraak met jou had.'

'Die had je kunnen afzeggen.'

Sara haalde haar schouders op. 'Nu gaan we woensdagavond uit.'

Tessa moest moeite doen niet in haar handen te klappen.

'O, god,' kreunde Sara. 'Waar was ik met mijn gedachten?'

'Niet bij Jeffrey, voor de verandering,' luidde Tessa's antwoord. 'Of wel soms?'

Sara haalde de menukaart achter de servettenhouder vandaan, hoewel dit eigenlijk overbodig was. Vanaf haar derde had zij of een lid van haar familie minstens één keer per week in het Grant Filling Station gegeten, en het enige wat er in al die tijd aan de menukaart was veranderd, was dat Pete Wayne, de eigenaar, er pindarotsjes als nage-recht aan had toegevoegd ter ere van de toenmalige president, Jimmy Carter.

Tessa reikte met haar hand over de tafel en duwde de menukaart zachtjes naar beneden. 'Gaat het?'

'Het is weer de tijd van het jaar,' zei Sara, en ze zocht in haar aktetas. Ze vond de ansichtkaart en hield hem omhoog.

Tessa pakte de kaart niet aan, en daarom las Sara hardop voor wat er op de achterkant stond: 'Waarom hebt Gij Mij verlaten?' Ze legde de kaart op tafel, tussen hen in, en wachtte op Tessa's reactie.

'Uit de bijbel?' vroeg Tessa, hoewel ze dat maar al te goed wist.

Sara wierp een blik uit het raam en probeerde weer rustig te worden. Plotseling stond ze van tafel op en zei: 'Ik moet even naar het toilet.'

'Sara?'

Ze wuifde Tessa's bezorgdheid weg en liep naar het achterste ge-

deelte van het restaurant. Ze deed haar best zich goed te houden tot ze het toilet had bereikt. De deur van het damestoilet klemde al sinds mensenheugenis, en daarom gaf Sara een harde ruk aan de deurknop. In de kleine, zwart-wit betegelde toiletruimte was het koel en dat voelde bijna troostend. Ze leunde achterover tegen de muur, haar handen voor haar gezicht, en probeerde de laatste paar uren uit te wissen. Jimmy Powells laboratoriumuitslag achtervolgde haar nog steeds. Twaalf jaar geleden, toen ze als co-assistent in het Grady Hospital in Atlanta werkte, was Sara vertrouwd geraakt met de dood, maar ze zou er nooit aan wennen. Grady had de beste eerstehulpafdeling van het zuidoosten, en Sara had meer zware verwondingen gezien dan haar lief was – van een joch dat een pakje scheermesjes had ingeslikt tot een tienermeisje dat geaborteerd was met een klierhanger. Het waren gruwelijke gevallen, maar dat kon je verwachten in zo'n grote stad.

Telkens als zich in de kinderkliniek een geval voordeed zoals dat van Jimmy Powell, raakte het Sara met de kracht van een sloopkogel. Dit zou een van de zeldzame keren worden dat Sara's twee functies samenvielen. Jimmy Powell, die graag naar basketbal keek en een van de grootste verzamelingen speelgoedautootjes bezat die Sara ooit had gezien, zou hoogstwaarschijnlijk binnen een jaar dood zijn.

Sara bond haar haren in een paardenstaart terwijl ze wachtte tot de wasbak zich met koud water had gevuld. Ze boog zich eroverheen en stopte even toen ze de weeë lucht rook die uit het putje opsteeg. Pete had waarschijnlijk azijn in de afvoer gegooid om de ranzige stank tegen te gaan. Het was een oude loodgieterstruc, maar Sara haatte de geur van azijn.

Ze hield haar adem in toen ze weer vooroverboog en het water in haar gezicht plensde in een poging wakker te worden. Toen ze vervolgens een blik in de spiegel wierp, bleek het er niet beter op te zijn geworden. Wel had het water een natte plek achtergelaten, net onder de kraag van haar blouse.

'Fantastisch,' mompelde Sara.

Ze droogde haar handen af aan haar broek en liep naar een van de

toiletten. Toen ze de inhoud van de wc-pot had gezien, ging ze naar het volgende hokje – het gehandicaptoilet – en deed de deur open.

‘O.’ Sara hapte naar adem en deed snel een paar passen achteruit tot ze de wasbak tegen de achterkant van haar benen voelde drukken. Ze greep met haar handen achter zich en zette zich schrap. Ze kreeg een metalige smaak in haar mond en moest zich ertoe zetten de lucht met grote happen in te ademen om niet flauw te vallen. Ze liet haar hoofd zakken, sloot haar ogen, en pas toen ze langzaam tot vijf had geteld, keek ze weer op.

Sibyl Adams, een docente van de hogeschool, zat op het toilet. Haar hoofd hing naar achteren tegen de betegelde muur, haar ogen waren gesloten. Haar broek hing rond haar enkels, en haar benen waren gespreid. Ze was met een mes in de buik gestoken. Bloed vulde het toilet en druppelde op de tegelvloer.

Sara dwong zichzelf het toilet te betreden en voor de jonge vrouw neer te hurken. Sibyls blouse was omhooggetrokken en Sara zag een grote, verticale snee die over haar buik liep, haar navel in tweeën kliefde en boven het schaambeek ophield. Een tweede snee, veel dieper, liep horizontaal onder haar borsten door. Hier kwam het meeste bloed uit. Het liep nog steeds gestaag in een stroompje langs haar lichaam naar beneden. Sara legde haar hand op de wond, in een poging het bloeden te stelpen, maar het bloed sijpelde tussen haar vingers door alsof ze in een spons kneep.

Sara veegde haar handen af aan de voorkant van haar blouse en hield toen Sibyls hoofd schuin naar voren. Er ontsnapte een zacht gekreun aan de lippen van de vrouw, maar Sara wist niet of dit slechts weglappende lucht uit een lijk was of de hulpkreet van een levende vrouw. ‘Sibyl?’ fluisterde Sara, nauwelijks in staat het woord over haar lippen te krijgen. Angst huisde als een zomerverkoudheid achter in haar keel.

‘Sibyl?’ herhaalde ze, en met haar duim duwde ze Sibyls ooglid omhoog. De huid van de vrouw voelde warm aan, alsof ze te lang in de zon had gezeten. Een grote blauwe plek bedekte de rechterkant van haar gezicht. Sara zag de afdruk van een vuist onder het oog. Bot

bewoog onder haar hand toen ze de plek aanraakte, en er klonk gelijk alsof twee knikkers elkaar raakten.

Sara's hand beefde toen ze haar vingers tegen Sibyls halsslagader drukte. Er klopte iets onder haar vingertoppen, maar ze wist niet zeker of dat het beven van haar eigen hand was of dat ze leven voelde. Ze sloot haar ogen om zich te concentreren, om te proberen de twee waarnemingen van elkaar te scheiden.

Zonder waarschuwing vooraf ging er een heftige schok door het lichaam heen, dat vervolgens naar voren schoot en Sara tegen de vloer sloeg. Bloed verspreidde zich rond hen beiden, en Sara klauwde instinctief om zich heen om onder de stuiptrekkende vrouw vandaan te komen. Met handen en voeten tastte ze naar een houvast op de glibberige vloer van het toilet. Uiteindelijk slaagde Sara erin zich onder het lichaam uit te wurmen. Ze draaide Sibyl om en hield haar hoofd in haar handen in een poging haar tijdens de stuipen te ondersteunen. Plotseling hield het geschok op. Sara legde haar oor tegen Sibyls mond om te horen of ze nog ademde. Ze hoorde niets.

Ze ging op haar knieën zitten en begon op Sibyls borstkas te drukken in een poging weer leven in haar hart te pompen. Ze kneep de neus van de jongere vrouw dicht en blies lucht in haar mond. Sibyls borst ging heel even omhoog, maar dat was alles. Sara probeerde het nog een keer, kokhalzend toen ze het opsputterende bloed in haar mond kreeg. Ze spuugde een aantal keren tot haar mond weer leeg was en wilde verdergaan, maar zag toen dat het te laat was. Sibyls ogen rolden naar achteren en met een lichte huivering liet ze haar adem sissend ontsnappen. Een stroompje urine sijpelde tussen haar benen.

Ze was dood.

TWEE

Grant County was vernoemd naar de goede Grant, niet Ulysses, maar Lemuel Pratt Grant, een spoorwegbouwer die in het midden van de negentiende eeuw de Atlantalijs doortrok tot diep in South Georgia en vandaar naar de zee. Over Grants spoor vervoerden treinen katoen en andere grondstoffen naar alle hoeken van Georgia. Dankzij deze spoorbaan kwamen steden als Heartsdale, Madison en Avondale op de kaart te staan, en een niet gering aantal plaatsen in Georgia was naar Grant vernoemd. Aan het begin van de Burgeroorlog ontwikkelde kolonel Grant tevens een defensieplan voor het geval Atlanta ooit belegerd zou worden. Helaas had hij meer verstand van spoorbanen dan van frontlinies.

Tijdens de crisis van de jaren dertig besloten de burgers van Avondale, Heartsdale en Madison hun politie- en brandweerkorpsen en ook hun scholen samen te voegen. Zo bezuinigden ze op broodnodige voorzieningen en voorzagen ze de spoorwegmaatschappij tevens van een goede reden om de Grantlijn open te houden: als geheel kon het district een veel grotere vuist maken dan elk stadje afzonderlijk. In 1928 kreeg Madison een legerbasis, zodat gezinnen vanuit het hele land naar het nietige Grant County kwamen. Een paar jaar later werd Avondale een pleisterplaats voor het onderhoud aan de Atlanta-Savannahlijn. Na nog een aantal jaren werd in Heartsdale het Grant College opgericht. Bijna zestig jaar lang was Grant County een bloeiend district, tot de legerbases werden opgedoekt en fusies en Reaganomics ook hier doordrongen en de economie van achtereenvolgens Madison en Avondale binnen een periode van drie jaar totaal te gronde richtten. Als het Grant College er niet was geweest, dat in 1946 een in landbouwindustrie gespecialiseerde technische hogeschool werd, dan zou Heartsdale dezelfde neerwaartse trend hebben gevolgd als de andere steden.

Zoals de zaken er nu voor stonden, vormde de hogeschool de le-

vensader van de stad, en de belangrijkste richtlijn die politiecommissaris Jeffrey Tolliver van de burgemeester van Heartsdale had ontvangen, kwam erop neer dat hij de hogeschool te vriend moest houden als hij zijn baan niet wilde verliezen. En dat deed Jeffrey dan ook. Hij was juist met de campuspolitie aan het vergaderen over een actieplan om een recente golf fietsendiefstallen te bestrijden, toen zijn mobiele telefoon overging. Eerst herkende hij Sara's stem niet en hij dacht dat het telefoontje een of ander flauw geintje was. In al die acht jaar dat hij haar kende, had Sara nog nooit zo wanhopig geklonken. Haar stem beefde toen ze vier woorden uitsprak die hij nooit uit haar mond had verwacht: ik heb je nodig.

Nadat hij de poort van de hogeschool achter zich had gelaten, sloeg Jeffrey linksaf en reed in zijn Lincoln Town Car via Main Street naar het restaurant. Het voorjaar was dit jaar vroeg en de kornoeljebomen aan weerszijden van de straat stonden al in bloei en weefden een wit gordijn over het wegdek. De vrouwen van de tuinclub hadden tulpen geplant in kleine bloembakken langs de trottoirs, en een stel middelbare-scholieren was de straat aan het vegen in plaats van een week lang te moeten nablijven. De eigenaar van de kledingwinkel had een rek met kleren op het trottoir gezet, en de ijzerwinkel had buiten een tuinhuisje compleet met schommel geïnstalleerd. Jeffrey beseftte dat dit alles scherp contrasteerde met wat hem in het restaurant te wachten stond.

Hij draaide het raampje naar beneden en frisse lucht stroomde de bedompte auto binnen. Zijn das zat strak om zijn hals en hij merkte dat hij hem zonder erbij na te denken afdeed. In gedachten hoorde hij Sara's telefoontje telkens weer in een poging er meer uit te halen dan de onmiskenbare feiten: Sibyl Adams was in het restaurant neergestoken en vermoord.

Twintig jaar bij de politie hadden Jeffrey niet voorbereid op dit soort berichten. De helft van zijn loopbaan had hij in Birmingham, Alabama, doorgebracht, waar men niet opkeek van een moord. Er ging geen week voorbij zonder dat hij opdracht kreeg ten minste één moordzaak te onderzoeken. Die moorden waren meestal het gevolg

van de bittere armoede die in Birmingham heerste: van drugshandeltjes die verkeerd afliepen, van huiselijke ruzies beslecht met wapens die te gemakkelijk verkrijgbaar waren. Als Sara's telefoontje uit Madison was gekomen, of zelfs uit Avondale, dan zou het Jeffrey niet hebben verbaasd. Drugs en geweld tussen bendes waren een snel groeiend probleem in de omringende stadjes. Heartsdale was de parel van de drie steden. In tien jaar was het enige verdachte sterfgeval dat van een oude vrouw geweest die een hartaanval had gekregen toen ze haar kleinzoon betrapte op het stelen van haar tv-toestel.

'Chef?'

Jeffrey liet zijn hand zakken en pakte de radiomicrofoon. 'Ja?'

Marla Simms, de receptioniste van het politiebureau, zei: 'Ik heb geregeld wat u me net heeft gevraagd.'

'Goed,' zei hij, en toen: 'Tot nader order radiostilte.'

Marla zweeg, zonder de voor de hand liggende vraag te stellen. Grant was nog steeds een klein stadje, en zelfs op het politiebureau waren mensen die hun mond voorbijpraatten. Jeffrey wilde het zo lang mogelijk uit de publiciteit houden.

'Akkoord?' vroeg Jeffrey.

Na enige aarzeling antwoordde ze: 'Ja, meneer.'

Jeffrey stopte zijn mobiele telefoon in zijn jaszak en stapte uit de auto. Frank Wallace, de hoofdresearcher van het team, stond al buiten het restaurant op wacht.

'Is er iemand naar binnen of naar buiten gegaan?' wilde Jeffrey weten.

Hij schudde zijn hoofd. 'Brad staat bij de achterdeur,' zei hij. 'De alarminstallatie is uitgeschakeld. Ik heb zo'n vermoeden dat de dader daarlangs naar binnen en naar buiten is gegaan.'

Jeffrey keek de straat nog eens in. Betty Reynolds, de eigenares van het warenhuis, was het trottoir aan het vegen en wierp af en toe een achterdochtige blik op het restaurant. Spoedig zouden er mensen komen – uit nieuwsgierigheid of anders voor hun avondeten.

Jeffrey wendde zich weer tot Frank. 'Niemand heeft iets gezien?'

'Helemaal niks,' bevestigde Frank. 'Ze is hier van haar huis naartoe'

komen lopen. Pete zegt dat ze hier elke maandag komt, na de lunch-drukte.’

Jeffrey knikte afgemeten en liep het restaurant binnen. Het Grant Filling Station was niet uit Main Street weg te denken. Met zijn grote rode nissen en gespikkelde witte bladen, chromen leuning en rietjes-houders zag het er waarschijnlijk niet veel anders uit dan op de dag dat Petes vader de zaak had geopend. Zelfs de degelijke witte linoleum-tegels op de vloer, die op sommige plekken zo versleten waren dat de zwarte lijm erdoorheen kwam, hadden vanaf het begin in het restaurant gelegen. Jeffrey had hier de afgelopen tien jaar bijna dagelijks zijn lunch gebruikt. Het restaurant was een bron van troost geweest, iets vertrouwds na het uitschot van de maatschappij waaronder hij verkeerde. Hij keek de open ruimte rond en besepte dat deze voor hem nooit meer dezelfde zou zijn.

Tessa Linton zat aan de bar, met haar hoofd in haar handen. Pete Wayne zat tegenover haar en staaarde met een lege blik uit het raam. Met uitzondering van de dag waarop de spaceshuttle Challenger was ontploft, was dit de eerste keer dat Jeffrey hem in het restaurant zonder zijn papieren hoedje had gezien. Maar Petes haar eindigde nog steeds in een punt boven op zijn hoofd, waardoor zijn gezicht nog langer leek dan het al was.

‘Tess?’ vroeg Jeffrey, en hij legde zijn hand op haar schouder. Ze drukte zich huilend tegen hem aan. Jeffrey streek haar haar glad en gaf Pete een knikje.

Gewoonlijk was Pete Wayne een opgewekte man, maar nu lag er een uitdrukking van totale verbijstering op zijn gezicht. Hij gaf er nauwelijks blijk van dat hij Jeffrey's komst had opgemerkt en staaarde onafgebroken uit de ramen in de voorgevel van het restaurant, terwijl zijn lippen bijna onmerkbaar bewogen zonder dat er geluid uitkwam.

Een tijd lang werd er niets gezegd, en toen ging Tessa overeind zitten. Ze frunnikte wat aan de servethouder tot Jeffrey haar zijn zakdoek aanbood. Hij wachtte tot ze haar neus had gesnoten en vroeg toen: ‘Waar is Sara?’

Tessa vouwde de zakdoek dubbel. ‘Ze is nog steeds op het toilet. Ik

weet niet –' Tessa's stem stakte. 'Er was zoveel bloed. Ik mocht niet naar binnen van haar.'

Hij knikte en streek haar haar uit het gezicht. Sara was erg beschermend waar het haar zus betrof, en Jeffrey had dit van haar overgenomen toen ze nog getrouwd waren. Zelfs na de scheiding had Jeffrey ergens nog steeds het gevoel dat Tessa en de Lintons familie van hem waren.

'Gaat het?' vroeg hij.

Ze knikte. 'Ga maar. Ze heeft je nodig.'

Jeffrey probeerde hier niet op te reageren. Als Sara niet de districtsljkschouwer was geweest, zou hij haar nooit meer zien. Het zei veel over hun relatie dat er eerst iemand moest doodgaan voor ze samen met hem in één vertrek wilde zijn.

Terwijl hij door het restaurant naar achteren liep, werd Jeffrey door afgrijzen overmand. Hij wist dat er iets gewelddadigs was gebeurd. Hij wist dat Sibyl Adams was vermoord. Behalve die twee gegevens had hij geen idee wat hij kon verwachten toen hij de deur naar het damestoilet openrukte. Wat hij zag, benam hem letterlijk de adem.

Sara zat in het midden van het vertrek met het hoofd van Sibyl Adams op haar schoot. Overal was bloed, het lijk zat eronder en ook Sara, wier blouse en broek aan de voorkant doordrenkt waren, alsof iemand een slang had gepakt en haar had ondergespoten. De hele vloer was bedekt met bloederige schoen- en handafdrukken, alsof er hevig was gevochten.

Jeffrey bleef in de deuropening staan en terwijl hij het tafereel in zich opnam, probeerde hij zijn ademhaling weer in bedwang te krijgen.

'Doe de deur dicht,' fluisterde Sara, met haar hand op Sibyls voorhoofd.

Hij volgde haar bevel op en liep toen langs de muur het vertrek rond. Zijn mond ging open, maar er kwam geen geluid uit. Er moesten allerlei voor de hand liggende vragen worden gesteld, maar er was een deel van Jeffrey dat de antwoorden niet wilde horen. Een deel van hem wilde Sara uit deze ruimte wegvoeren, haar in zijn auto zetten en

wegrijden tot ze zich niet meer konden herinneren hoe dit kleine toilet eruitzag en hoe het rook. De smaak van geweld hing in de lucht en bleef ziek en kleverig achter in zijn keel steken. Alleen al door daar te staan voelde hij zich smerig.

‘Ze lijkt op Lena,’ zei hij ten slotte, doelend op Sibyl Adams’ tweelingzus, een van zijn rechercheurs. ‘Heel even dacht ik...’ Hij schudde zijn hoofd, niet in staat zijn zin af te maken.

‘Lena heeft langer haar.’

‘Ja,’ zei hij, en het lukte hem niet zijn blik van het slachtoffer los te maken. Jeffrey had in de loop der tijd heel veel verschrikkelijke dingen gezien, maar hij had nog nooit een slachtoffer van een geweldsmisdrijf persoonlijk gekend. Niet dat hij Sibyl Adams goed kende, maar in een stadje ter grootte van Heartsdale waren alle mensen je burens.

Sara schraapte haar keel. ‘Heb je het Lena al verteld?’

Haar vraag trof hem als een mokerslag. Toen hij nog maar twee weken politiecommissaris was, had hij Lena Adams aangenomen, rechtstreeks van de academie in Macon. Gedurende die eerste jaren was ze een buitenstaander geweest, net als Jeffrey. Acht jaar later had hij haar tot rechercheur bevorderd. Met haar drieëndertig jaar was ze de jongste rechercheur en de enige vrouw in het team. En nu was haar zus op nog geen tweehonderd meter van het politiebureau vermoord. Hij voelde zich persoonlijk verantwoordelijk, een besef dat hem bijna verstikte.

‘Jeffrey?’

Jeffrey ademde diep in en liet de lucht heel langzaam weer ontsnappen. ‘Ze is met bewijsmateriaal naar Macon,’ antwoordde hij ten slotte. ‘Ik heb de verkeerspolitie gebeld en gevraagd of ze haar hiernaartoe willen brengen.’

Sara keek hem aan. Haar ogen waren roodomrand, maar ze had niet gehuild. Dat was iets waar Jeffrey blij om was, want hij had Sara nog nooit zien huilen. Als hij haar zou zien huilen, dacht hij, zou er iets in hem breken.

‘Wist je dat ze blind was?’ vroeg ze.